

† Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 5

MAI 2020

56. ÅRGANG

B. E. Murillo: Den fortapte sønn.

«Slik skal det være større glede i himmelen over én synder som omvender seg, enn over nittini rettferdige som ikke trenger til omvendelse.» Luk 15:7

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Elvedalsvegen 175,
3158 Andebu. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSKLUTHERSKLEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65

E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Elsket «inntil enden»

Vi kan alle se for oss hvordan faren må ha ventet og lengtet etter den bortkomne sønnen. Da han fikk se ham langt borte, skyndte han seg og sprang ham i møte, kastet seg rundt halsen på ham og kysset ham. Han ble kledd i «den beste kledningen», fikk ring på hånden og sko på føttene, og gjøkølven ble slaktet (Luk 15:22-23).

Slik venter Gud på enhver synder – om han kan få ta av oss våre filler og kle oss i «frelsens drakt» – den han vant oss på Golgata!

Da Jesus skulle feire påske med disiplene sine, og «visste at hans siste time var kommet da han skulle gå bort fra denne verden og til Faderen», så står det videre i Johannesevangeliet et underlig ord om Jesu kjærlighet til sine disipler: «Og som han hadde elsket sine egne som var i verden, slik elsket han dem *til det siste*» (Joh 13:1b).

Å, hvilken rikdom det ligger i dette uttrykket! Det betyr at Jesus elsket dem *inntil enden*, inntil målet var nådd for hver enkelt av dem. Og da han utåndet på korset var *målet nådd* og *frelsen fullført* for ham og den stedfortredergjerning han hadde tatt på seg. Han elsket oss «inntil enden». Dette uttrykket rommer mer enn vi kan fatte. Han elsket oss til det *fullkomne*, til *det ytterste*.

Det oppfylles på deg når du kommer til «sannhets erkjennelse» og blir «født av Gud», med blikket festet på Jesus, han som er troens opphavsmann og fullender (Heb 12:2). Den som hviler der, i Jesu *fullkomne kjærlighet*, blir bevart *inntil enden*!

Ingar Gangås

Den bortkomne sønnen

Av Ludvig Hope

«Ikke mange dager senere samlet den yngste sønnen sammen alt sitt og drog til et land langt borte, der sløste han bort alt han eide i et utsvevende liv. Men da han hadde satt alt over styr, ble det en svær hungersnød i det landet. Og han begynte å lide nød. (...) Da kom han til seg selv og sa: (...) Jeg vil stå opp og gå til min far, og jeg vil si til ham: Far, jeg har syndet mot himmelen og for deg. (...) Og han sto opp og gikk til sin far».

Luk 15:13-20

Dette ordet forteller oss om en ung manns vei bort fra Gud og om hans vei heim til Gud.

Han var så ulykkelig at han gikk bort. Men han var også så klok at han dro tilbake til heimen.

Mange er lik ham på vei bort, men få er på vei heim.

Ordet forteller oss også hvordan det gikk med ham borte fra Gud, og hvordan han ble mottatt da han kom heim.

— — —

Først vil vi en stund stanse ved denne dystre sannheten: *Borte fra Gud.*

Med et par enkle strøk har Jesus med sanneste farger malt et slikt menneskeliv for oss, helt fram til dødens port.

Han tok alt sitt, står det, og dro til et land langt borte, og der ødte han alt i et ryggsløst liv. Det han tok med seg, var arven fra heimen, den som han ba om å få. Heime var det for trangt for hans lengtende ånd, og lik så mange andre mente han at det var så mye bedre borte enn heime.

Og så tok han alt sitt og dro bort.

Det er dette som stadig gjentar seg til alle tider i livets vår, dette som vi alle er mer eller mindre

Innhold, mai 2020

Elsket «inntil enden» Av Ingar Gangås.....	side 2
Den bortkomne sønnen. Av Ludvig Hope.....	side 3
«Min rettferdighet skal ikke brytes» Av Marcus Söderberg.....	side 9
Skikket for Guds rike Av Lars Fossdal.....	side 10
Møter, arrangement og leirer	side 11
«Bare løst snakk» Av Gunnar Nilsson.....	side 13
Hjertets tempel Av Erling Ruud.....	side 15
De hadde «sett og hørt» Av Tormod Vågen.....	side 17
Lyset Av Lina Melås.....	side 17
En liten misjonær Av Marit Gangås.....	side 18
Pinsedag Av Carl Fr. Wisløff.....	side 20

kjent med fra vårt eget ungdomsliv. Nå er vi frie. Frie fra skole og prest, frie fra å spørre far og mor om lov til alt mulig. Livet er vårt, og vi har rett til å styre oss selv.

Slik ser den ut den våknende ånden i en verden som før var stengt for syner og trang. Alt som var høyt og hellig for barnetanken, blir smått og verdiløst.

Den stortenkte og korttenkte ungdommen synes at alt det de gamle gjorde er for smått for ham. Han vil ut og vinne livets lykke på andre veier – bort fra heimen som gav livets beste arv til barnet.

Spørsmålet om hva det er en ungdom tar *med seg* når han går bort fra Gud, er det ikke lett å ha noen sikker mening om. Det er lettere å oppdage de tingene en *går bort ifra*. Men her står det at han tok arven sin og dro bort.

Han hadde noe med seg heimefra som det tok en tid for ham å somle bort.

For meg står det klart at barnet som har gode og kristelige foreldre, og som har levd barneårene i en kristen heim, det barnet har fått en stor og god arv.

Alt før du så dagens lys, da du lå under mors hjerte, bar hun deg til Jesu hjerte. Opp gjennom årene vugget hun deg tidt i søvn under bønn og sang. Hun lærte deg å synge om ham som elsker oss og sender englene sine til vern og vakt.

Den som har hatt eller har en slik mor, han har fått en stor arv av Gud

gjennom heimen sin. Ingen kan sette stor nok pris på det et slikt barn eier fremfor det barnet som måtte vokse opp i gudløshet og styggedom.

Du som har en slik heim, du tok med deg ut i livet et barnlig sinn, samfunn med Gud, en god samvittighet, en barnlig tro og motvilje mot alt syndig og stygt.

Dertil kommer at det er mange som har en god *slektsarv*. Ikke så å forstå at ikke alle er like syndige. Men alle er ikke like ødelagt av synd. Ingen kan nekte for at et barn som kommer av en dårlig og lite moralsk slekt, må ha arvet mer dårskap enn de som kommer fra en god, karaktersterk, moralsk og kristelig slekt.

Mange har derfor fått i arv en god karakter og en alvorlig natur. Livslagnaden har holdt synda borte fra dem mer enn fra mange andre.

Slike ungdommer blir holdt for å være gode og rene, av alle som kjenner dem.

Dette og mye mer er det ungdommen tar med seg *når han går bort*, bort fra Gud og det gode.

Det er også verdt å legge merke til at Jesus sier om den bortkomne sønnen at han ødte eller *somlet bort* det han eide.

Gjennom disse ordene vil sikkert Jesus vise oss noe som er typisk for ungdomslivet. Arven trenger ikke alltid å bli kastet bort i direkte grov synd, men tankeløst og lettsindig.

Nå synes han det er for simpelt å be og lese i Bibelen.

Ja, det kan til og med være for

smått å sitte ved bordet når far hold-
er husandakt. Det som nå er gildt og
gjevt, det er skvalder og skratt, latter
og leven, stas og fjas. Og når så den
ene går lenger enn den andre i lett-
sinn og tankeløshet, så somles arven
bort både fort og sikkert.

Jeg husker ennå godt da jeg dro
bort og holdt på å somle bort *min*
arv. Jeg var ikke nettopp ondhjertet
eller levde et syndig liv. Men jeg
var vilter, stormunnet, lettsindig og
verdslig.

Når ungdomsflokken stakk ut
gjennom en bakdør til lek og leven,
da var jeg en av de første. Men når
dagen og kvelden lå bak meg, og når
jeg måtte vente på søvnen, da kjente
jeg at jeg hadde mistet noe. Det ble
så tomt og sårt for brystet.

Jeg holdt på å somle bort arven min.

Mang en kveld lovte jeg på en
pute våt av tårer, at dette var siste
gangen jeg kom i lettsindig lag. Men
han som lovte, hadde glemte at kraf-
ten til å holde løftet var borte.

Det er en underlig tid i menneske-
livet når vi som unge går bort fra det
Gud gav oss i barneåra. Vi tror at vi
skal både få og finne, men så bare
taper vi, dag etter dag, år etter år.

Hvor sårt det er å miste det en
ventet å få! Ungdomslivet borte fra
Gud er derfor fullt av sjelesmerte. En
slik ungdom vet hva det er å bli mot-
løs og sovne med gråt.

Slik er det på den veien der ung-
dom øder arven sin.

Er du som leser dette nå, en av
dem som er på veien bort ifra Gud,

så la disse ordene mane deg til å
vende om. Holder du fram på den
ville veien, så høster du bare sår og
slag. Lik den mannen som dro fra Je-
rusalem til Jeriko, blir du ranet, slått
og avkledd. Det er umulig å slippe
den tunge skjebnen dersom du ikke
vender om.

Borte fra Gud

Så kommer dagen da barnearven er
somlet bort. En ser tilbake på ungdoms-
år fulle av såre minner, og sitter der
med et ribbet liv. Da blir det oftest til
at en stanser opp. Denne stansen viser
Jesus oss i det fjortende verset: «Men
da han hadde satt alt over styr, ble det
en svær hungersnød i det landet. Og
han begynte å lide nød».

I denne nøden er det Guds
Ånd får en ekstra anledning til å
gi oss et særskilt kall til å vende
om. Og det er også i denne tiden at
de fleste mennesker som har levd
blant kristne, finner tilbake igjen
til barndommens Gud.

I denne tiden var det jeg fikk
Guds kall og fant heim igjen. Gud
være takk! Like sårt og syndig som
det var at jeg gikk bort, like nåderikt
var det at kallet kom akkurat da.

Du unge som tok på heimvei i en slik
tid – eller om du ikke lenger er en un-
gdom – glem aldri å takke Gud for
denne store livets lykke. Ingen munn
og ingen penn kan noen gang tegne et
heltsant bilde av den glede og velsignelse
det mennesket finner som vender om –
eller all den ulykke det blir spart for.
Du som nettopp nå har fått ditt store

ungdomskall, og ikke vet hvilken vei du skal gå, til deg vil jeg gi dette kjente verset:

*Å, tenk på Gud i ungdoms år!
All vokster god må gro om vår
om han skal grøda gjeva.
Så lat då Gud ditt hjarta få
frå ungdom og til alder grå!
Då vert det lyst å leva!*

(Elias Blix. Sb 233:1)

Om du nå ikke tar imot Guds kall og går heim, hvordan går det da? Tror du at du alltid kan stå der du nå står?

Ingen sjel står stille.

Nå må du på nytt velge ett av to. Nekter du å komme heim, så kan du ikke nekte å gå bort – lenger og lenger bort.

Hør det Jesus sier om et slikt menneske, som har somlet bort det som det hadde, og nå står ved et nytt vendepunkt: «Da gikk han bort og holdt seg til en av borgerne der i landet, og han sendte ham ut på markene sine for å gjete svin. – – – *Og ingen gav ham noe*».

Dette er noe annet enn å somle bort arven i et morsomt og lettsindig ungdomsliv. Vi ser en mann som ingenting har og ingenting får, og som derfor kommer lenger og lenger bort i elendighet og synd bygd på synd. Nå bærer det nedover, ned til å leve som et svin, ned i skam og umoral.

Nå ser vi ikke lenger den lettlevende ungdommen, men et liv bundet i synd, så stygg og stor at det minner om et

dyr. Nå kjenner han seg ikke lenger glad og full av fred. Svinemat er ikke folkemat. Derfor blir aldri et menneske tilfreds og glad hverken i synd eller i verdslighet. Jo mer en lever syndig og verdslig, dess mer må en synde og velte seg i synd.

Nå står sjelen på kanten av et bunnløst dyp – ned mot det ytterste mørke.

Så langt kom den unge mannen som tok sitt og gikk bort.

Er du kommet dit?

– – –

Heim til Gud

Men denne ulykkelige mannen, som dro så langt bort og seig så dypt ned i synd, han fant heim igjen. Døra til den gode barneheimen stod åpen, og en lengtende far tok ham inn til brystet sitt i usigelig glede.

Det var en stor stund, ikke bare for ham som så uventet fikk tilbake alt det han hadde mistet, men også for far hans som fikk sin dyre skatt tilbake.

Tenk om denne sannheten kunne få rom hos oss, at det er en glede for Gud når han får ta imot en bortkommen sønn. Er synderen glad når han *blir* frelst, så er Gud ikke mindre glad når han *får* frelse.

For Gud er et menneske noe stort. Derfor er det også en stor dag for Gud og hans engler når en eneste synder blir frelst. Som morshjertet banker mest for det syke barnet, slik ser Guds kjærlige øye mest etter den som er kommet lengst bort, og han gleder seg når en som var død, er blitt levende igjen.

Når vi nå ser dette underet at den bortkomne sønnen fant heim igjen, så ligger det nær å spørre: Hvordan kunne et slikt menneske, som var så langt borte, finne heim?

At noe slikt kunne hende må vi vel regne for et stort under. Men Jesus forteller oss hvordan det hendte den gangen. Dermed har han vist hvordan det alltid vil gå til når en bortkommen sønn finner veien heim.

«Han kom til seg selv», står det. Og da sa han: «Jeg vil stå opp og gå til min far».

Mens han gikk trett av livet i synd og aldri fant annet enn angst og nød, så begynte han å tenke over hva han hadde mistet, og hva enden på det hele ville bli. Som rimelig er, kom han til det resultat at det var uforstand å sette livet til når det kunne bli berget. Med sin forstand kom han til at livsførselen hans var rav galen. Og så tok han viljen til hjelp og satte seg fore å vende heim.

Både forstand og vilje dømte livet hans som dårskap og vendte tanker og sinn mot heimen.

Om hvert menneske som lever borte fra Gud den dag i dag ville gjøre likedan, så skulle de alle som én finne heim.

Du som tror at det er en himmel og et helvete, et liv etter dette med straff eller lønn, og som også tror at det finnes en utgang fra døden, men likevel lever borte fra Gud, er ikke det uforstand?

Jeg er sikker på at dersom du tenkte sant og sunt, så ville du

finne ut at du lever som en dåre.

Det er *uforstand* av et menneske å leve borte fra Gud.

Derfor får en ofte det svaret når en spør uomvendte mennesker om de ikke vil søke Gud: Jo, det var nok det beste for oss alle.

Når likevel storparten av dem som tilstår at de lever galt, ikke vender om, så har det sin grunn i *uvilje*.

Dersom du ville gjøre som den bortkomne sønnen og si «Jeg vil», så fant også du heim igjen. Vær sikker på det!

I dette stykket er det *viljen* din det står på, om du skal bli frelst eller gå fortapt.

Du bærer selv ansvaret for livet ditt. Sant nok er det ikke viljen din som kan frelse deg og heller ikke gi deg fred eller kraft imot synda. Men med viljen din må du avgjøre om en annen skal frelse deg eller ikke.

Gud frelser ingen imot hans vilje. Å se deg der du går langt borte, å ta deg om halsen og gi deg livets kyss, en ny kledning, sko og ring, heim, mat og arv, det er *Guds* gjerning. Men om han skal *få lov* til å gi deg alt dette, det er *din* sak.

Der menneskeviljen står Gud imot, der er hans frelsende kjærlighet maktesløs. Derfor finner vi at Jesus er full av sorg og gråter over sitt folk, som han ikke kunne få frelse, fordi de ikke ville la seg frelse: «Jerusalem, Jerusalem! Du som slår ihjel profetene og steiner dem som er sendt til deg! Hvor ofte jeg ville samle dine barn, som en høne samler kyllingene under vingene. Men dere ville ikke» (Mat 23:37). →

Skal Jesus klage slik over deg? Da blir det tungt å være menneske når du må stå fram for den Gud som til fånyttes kalte deg til evig liv.

— — —

Heimen var lys og blid. Far og mor levde med Gud, og de førte sitt eneste barn – en god liten gutt – til den Frelseren de selv hadde funnet. Han satt på fanget til mor og hørte med glede om Jesus og levde sine barneår i barnlig tro på Gud.

Han vokste og ble større. Det ble en skam å sitte hos far og mor når de ba. Kameratene gjorde narr av ham.

Så ble heimen for trang, og som så mange har gjort både før og siden, dro han til sjøs.

År gikk og år kom, men ingen gikk så til far og mor.

Far gikk heim til Gud, og mor satt igjen, gammel og mett av dager. En dag kom en av naboene innom og kunne fortelle henne at gutten hennes skulle være kommet til nærmeste by. Der levde han av å tigge og stjele.

Med bønn til Gud om hjelp skrev hun så et brev til sønnen sin og sendte det til sjømannspresten i byen.

Brevet sluttet med disse ordene: «Sønn, kom heim! Jeg har deg kjær».

Gud laget det slik at sønnen fikk brevet. Han leste det, la det i lommen med et geip og mente at han hadde latt seg narre nok av kameratene sine.

Men det var kommet slikt et underlig drag i handa hans, og rett som det var stod han med brevet i neven og leste.

Han kjente skriften. Det var så likt

skriften til mor. Og navnet – jo, slik skrev mor det alltid. Når han stod slik og så på brevet så tenkte han at det måtte være fra mor likevel. Men når han tenkte på livet sitt, så var det uråd å tro at mor brydde seg om ham mer.

I kanten av brevet stod det skrevet: Fra nå og så lenge føttene mine kan bære meg, går jeg på kaia og ser etter deg.

En dag han ikke så seg noen annen utvei til å berge livet, sa han til seg selv: *Jeg vil se heim.*

Har mor skrevet dette brevet, så er hun på kaia, og så får jeg komme heim. Er hun ikke der, så drar jeg tilbake hit og dør.

Skamfull over fillete klær og allslags elendighet tok han plass fremme i baugen på båten. Der stod han og lengtet etter timen da båten skulle svinge rundt om odden så han fikk se heimplassen sin igjen.

Timen kom, og det varte ikke lenge før han så at den gamle, grå kvinna på kaia var mor. Da kunne han ikke greie mer. Før båten la til lands ropte han av full hals: «Mor, her er jeg. Ta meg!»

En kort stund senere tok de hverandre om halsen med tårer og takk.

— — —

Du: På stranda til heimlandet ditt står din frelser og venter på deg.

Skulle ikke du reise heim nå i dag?

Så sant du vil, så skal han føre deg inn i Guds, din Fars festsal, om du så er den største synder på jord.

*Fra boken «Kristus vårt liv»,
Lunde Forlag, Oslo 1971*

«Min rettferdighet skal ikke brytes»

Av Marcus Söderberg

«Løft deres øyne til himmelen, og se på jorden her nede! For himmelen skal forsvinne som røk, og jorden skal eldes som et klede. De som bor på den, skal dø som mygg. Men min frelse skal vare til evig tid, og min rettferdighet skal ikke brytes.»

Jes 51:6

Mange ber om at Gud må stoppe koronaviruset og gjennom det vise sin allmakt. Det er ikke feil å be om det, men helt riktig. Abraham ba for Sodom og Gomorra, Moses for Israels folk og David for Jerusalem.

Men samtidig må vi ikke glemme hva som er målet og hensikten med at dette rammer oss. Hos profeten Amos (3:6) står det: «Eller blåser noen i basun i en by uten at folket skjelver? Eller skjer det vel en ulykke i en by uten at Herren har gjort det?»

Skjer det en ulykke uten at Herren har forårsaket den? Når vi vet at det ikke er noe som skjer her på jorden uten at Herren vil det, må vi spørre: «Hvorfor sender han dette over oss?» Svaret finner vi blant annet i Lukas-evangeliet (13:1-5): «På den tiden kom det noen og fortalte ham [Jesus] om de galileere som Pilatus hadde drept, så blodet deres hadde blandet seg med blodet av slaktofrene som de bar fram. Han svarte og sa til dem: Mener dere at disse galileere var syndere framfor alle andre galileere, siden de har lidt

dette? Nei, sier jeg dere! Men hvis dere ikke omvender dere, så skal dere alle omkomme på samme måte. Eller de atten som tårnet ved Siloa falt ned over og drepte – mener dere at de var skyldige framfor alle mennesker som bor i Jerusalem? Nei, sier jeg dere! Men hvis dere ikke omvender dere, skal dere alle omkomme på samme vis».

Gud vil at vi skal omvende oss til ham. Det er ikke riktig å spørre: «Er de som dør på grunn av koronaviruset større syndere enn meg?» Det er farlig å spørre slik. Nei, spørsmålet burde heller være: «Dersom jeg skulle dø nå, og skal stilles innfor den hellige Gud som ser og vet alt, skal han ta imot meg for Jesu blods skyld, eller står jeg uten Jesus innfor Gud og må rope med ordene i Salomos ordspråk (5:12-13): «Hvordan kunne jeg hate tuktt, og hvordan har mitt hjerte kunnet forakte tilrettevisning? Jeg hørte ikke på dem som lærte meg, og vendte ikke mitt øre til dem som veiledet meg?»

L&E

Barnebladet Nøkkelen

NLL gir ut barnebladet Nøkkelen, som kommer med 10 nr. pr. år. Et års abonnement koster 200 kr. Bladet kan bestilles på:
nokkelen.adresse@nll.no eller
tlf: 458 02 672

Skikket for Guds rike

Av Lars Fossdal

Bibelen er klar på at ingen syndere kommer inn i himmelen. «Uten at dere omvender dere og blir som barn kommer dere slett ikke inn i himlenes rike», sa Jesus. «Utenfor er hundene (de urene), trollmennene, de som driver hor, drapsmenn, avgudsdyrkerne og enhver som elsker og taler løgn».

Det er vårt syndige hjerte som stenger oss ute fra himmelen. Vårt liv viser oss at vi er onde i hjertet. Var vi gode, ville vi ha elsket Gud over alle ting, og vi ville ha sagt nei til alt som var ondt. Og vi ville sagt ja, og gjort etter Guds gode vilje i budene og formaningene. Vi hadde elsket vår neste som oss selv – og alltid søkt og gjort det som var til hans beste.

Bibelen sier at vi er døde i synd og overtredelser for Gud. Vi er altså borte fra Gud, slik våre døde er borte fra oss. Alle har vi vendt oss bort fra Gud og hans gode og rettferdige lover. Ingen av oss er i stand til å gjøre det som er godt i hans øyne. Vi lyver – små og store løgner, vi baktaler. Vi er sure og dreper andre med ord og handling. Ingen av oss frykter Gud. Nei, intet menneske er rettferdig for Gud og skikket til å komme inn i hans himmel.

Vi må fødes på ny for å komme til himmelen. Vi må bli levende igjen for Gud, bli mennesker med et godt hjerte og et rent sinn som vil og gjør det gode. Derfor lyder Guds ord til oss: «Vend om fra deres onde vei! Bedre deres veier og gjerninger!» «Hold opp å gjøre det som er ondt, legg vinn på å gjøre det gode, det som er rett!» «Omvend deg, for jeg har ikke funnet

dine gjerninger fullkomne for min Gud.»

Gud kaller oss til omvendelse, dvs. sinnsforandring. Hvorfor det? Jo, for at vi skal lære vårt syndeforderv å kjenne. Gud ga oss derfor loven, som viser oss hans hellige og rene vilje med våre liv. Når vi da bryter loven, ser vi vår synd. Vi blir lovovertredere – vi synder mot Gud. Loven opplyser oss og viser oss vår sanne tilstand. Den er vi nemlig ikke klar over. Vi ser ikke at vi er onde i våre hjerter og at vi synder mot mennesker og mot Gud. Vi vet ikke at vi er fortapte og stengt ute fra himmelen. Vi tror ikke vi er så onde som det Gud ser vi er.

Når vi så hører kallet til omvendelse og følger det, vil vi etter hvert erfare at Gud har rett. Vi er onde i våre hjerter og gjør det som er ondt. Vi er treller av synden - fortapelsens barn. Himmelen er stengt for oss. Først nå ser vi sant på oss selv og vår situasjon. Da blir det syndenød, og vi får behov for frelse, for vi kan ikke bli i våre synder, de fører oss til den evige fortapelse. Men loven kan jo ikke frelse oss? Det er sant. Men ingen trenger Guds frelse hvis de ikke ser at de er fortapte. Det er bare den syke som trenger lege, og det er bare loven som kan vise oss det.

Loven skal bringe deg til sannhets erkjennelse om deg selv. Den skal vise deg at du trenger å bli født på ny. Du må få et nytt hjerte som elsker Gud og dine medmennesker – og som har sin lyst i Herrens lov. Loven skal virke behov for Guds uforskyldte nåde, men også vise deg din uverdighet til den.

Møter, arrangement og leirer

Myndighetene åpner for samlinger på inntil 50-200 personer fra 15 juni.

Smittevern hensyn (www.fhi.no) medfører at ikke alt kan bli som før.

Yngresleiren blir en yngresdag, 20. juni ved Kongshaugen Kristne Grunnskole.

Barneleiren blir omgjort til en barnedag lørdag 27. juni på Fossnes bibel-skole.

Ungdomsleiren (19.-21. juni) flyttes fra Trettenes til Fossnes.

Påmelding: Reidar Heian, tlf. 414 95 526 med frist: 1. juni.

Sommersamlingen på Fossnes (9.-12. juli) NB! Årsmøtet onsdag utgår og samlingen starter derfor torsdag. Påmelding: André Heian, tlf. 411 01 223 / andreheian@gmail.com, med frist: 15. juni.

Stevnet på Laberget leirsted utgår.

I Lukasevangeliet (15) forteller Jesus om en far som hadde to sønner. Den eldste var hjemme hos far og tjente ham. Det viste seg at han hadde et ondt hjerte, han elsket ikke. Når broren, som hadde levd et så dårlig liv, ble gjeninnsett i barnekåret, ble han sint. Broren fortjente ikke det, det var urettferdig av far å gjøre det. Fars vennlighet og gode ord ville han ikke høre på. Han var sur på faren og broren og ble værende utenfor. Han så ikke sitt onde hjerte.

Den yngste sønnen derimot, kom til erkjennelse av hvordan han hadde oppført seg. Han hadde vært så misfornøyd med far og Gud. Men så kom han til seg selv. Da så han det han ikke hadde sett før, det var han som hadde vært vanskelig og syndet mot far og Gud. Å, hvor blind han hadde vært. Han hadde virkelig vært en dårlig sønn, egoistisk og levd sitt eget liv. Nå så han nedverdigheten han var kommet i, han levde blant griser. Her kunne han ikke bli, det ville ende med døden. Det var bare et alternativ, i sin store nød og skam stod han opp for å gå hjem til

far å be om nåde. Han måtte berge livet. Slik blir det når et menneske kommer til seg selv, når loven får opplyse hjertet. Da ser en at en er ond helt igjennom, en syndens trell og en må bli frelst.

Han var slett ikke verdig til å bli gjeninnsett i barnekåret hos far, slik han hadde oppført seg. Likevel forteller Jesus at faren stod og så etter ham – om han ikke snart kom hjem. Da faren ser ham komme på veien hjemover, springer han ham i møte, kaster seg om halsen på ham og kysser ham. Han ble så glad da sønnen kom hjem. Slik står også Gud og ser etter om det ikke kommer noen syndere hjem fra fortapelsens vei.

Hva gjorde så far? Han fant frem den beste kledningen til ham. Det er Guds rettferdighet ved troen på Jesus. Han fikk også ring på fingeren, slik alle gutter av rikmenn hadde. Det er bilde på Den Hellige Ånd som pant på arven han skulle få. Og så fikk han sko på føttene, som er bilde på en ferdighet til kamp som fredens evangelium gir – en kamp for fred, sannhet og rettfer-

dighet. Gjøkalven ble slaktet og det ble fest. Å hvor glade de var, sønnen som var død og tapt, var blitt levende igjen og funnet.

Far gjorde ham skikket til å være hans sønn. Først ble de gamle og skitne klærne tatt av ham. Så ble han vasket ren. Deretter ble han kledd i den beste kledningen, fikk ring på fingeren og sko på føttene. Alt dette var av nåde, fordi faren var god, han elsket ham. Sønnen ble gjort verdig til å være sønn igjen. Hans fortid var nå helt skjult, der han gikk i den beste kledningen med ring og sko. Det er som om han ikke hadde vært borte fra far og levd et dårlig liv, men alltid vært hjemme og tjent far med glede.

Å hvor glad han var for at far hadde tatt imot ham og innsatt ham i barnekåret. Nå så han hvor god faren var, og han ville være hos ham og tjene ham av fri vilje, det var hans lyst. Det var fars kjærlighet og barmhjertighet som forandret hans hjerte og sinn, som omvendte ham. Han var blitt et nytt menneske.

Så spør det hvem av disse to sønnene du er lik? Er du lik den eldste sønnen som tjener hjemme hos din far og ikke ser din synd, bare de andres synd. Du trenger ikke omvendelse og nåde. Da er du utenfor Guds rike. Du er på vei til den evige fortapelse uten at du vet om det. Guds gode ord og kjærlighet til deg blir ikke til sinnsforandring (omvendelse og frelse) for deg. Du elsker ikke Gud og dine medmennesker. Du er borte fra Gud, enda du er så nær.

Eller er du lik den yngste gutten, han som kom til seg selv? Du ser din synd, du synder mot Gud og dine medmennesker. Du er fortapt. Du sitter midt i «grisebingen» – i synd og overtredelser. Du ser at du er uverdigg og uskikket for himmelen. Likevel, du

må bli frelst! I din nød bryter du opp, vender deg bort fra synden og går til Gud. Han tar imot deg og kler deg uforskyldt i Jesu rettferdighet. Du får tro deg frelst. Da ser du Guds godhet mot deg, og du priser ham for frelsen. Ditt hjerte er blitt forandret, du elsker far og hans tjenere og tjener dem med glede.

Nå er du skikket for Guds rike på jord og til å komme inn i himmelen. Du er blitt et nytt menneske. Det du ikke klarte og det loven ikke klarte – å omvende deg, det klarte evangeliet om Jesus. Ved at du ble ikledd Jesu rettferdighet av nåde, ble du født på ny. Du fikk et nytt hjerte og et nytt sinn. Din synd er slettet ut for alltid. Nå elsker du Herren og lever for ham. I Jesus har Gud gjort deg skikket for sitt rike.

NB! En sann kristen lever sitt liv i spenningsfeltet mellom lov og evangelium. Loven avslører hans synd om igjen og om igjen, fordømmer ham og slår ham ihjel. Han er fortapt. Da blir evangeliet om Jesus til stor glede for ham, det gir ham visshet om syndenes forlatelse og frigjør ham fra fordømmelsen og dommen. Han er ikke under loven, men under Guds nåde.

Men vil du ikke høre loven og omvende deg, kan du ikke bli frelst. Du er lik den eldste sønnen som ikke arver himlenes rike. Det er bare den som loven får knuse og slå ihjel, evangeliet kan frelse. Du er under loven uten å vite det. Evangeliet blir ikke det glade budskapet som rettferdiggjør og helliggjør deg for Gud. Du er uskikket for Guds rike.

«Alle har syndet og mangler ære hos Gud, og de blir rettferdiggjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus». I Jesus har Gud gjort deg skikket til å få del i Guds rike.

«Bare løst snakk»

Av Gunnar Nilsson

En av de mest bemerkelsesverdige og tankevekkende reaksjonene på Jesu oppstandelse møter vi hos hans egne disipler. De som hadde vandret sammen med ham i flere år, de som hadde forlatt alt for å følge ham og som selv hadde gjort tegn og under i hans navn, de syntes det bare var løst snakk da kvinnene kom fra den tomme graven med det største gledesbudskap som kan tenkes. Jesus hadde jo forberedt dem på at han skulle dø, og at han skulle stå opp igjen på den tredje dagen. Kvinnene kunne ikke forestille seg annet enn at disiplene kom til å ta imot dette budskapet med stor glede. Men det skjedde ikke: «Og apostlene syntes dette var løst snakk, og de trodde dem ikke» (Luk 24:11).

Hvorfor skjedde dette? Jo, på grunn av vantro. Når Jesus møter dem, bebreider han dem dette, slik som han gjorde overfor Emmausvandrerne: «Så uforstandige dere er, og så trege i hjertet til å tro alt det som profetene har talt! (Luk 24:25). I Karl den tolvtes oversettelse på svensk heter det: «O! Ni galna ock senhjärtade till at tro».

Oppstandelsesbudskapet møtes ofte med vantro. Slik har det alltid vært, ikke bare blant verdens barn, men ikke minst blant Jesu disipler, de som virkelig mener om seg selv at de følger ham.

Noen har sagt at lutherdommens forbannelse er at den stanser ved Golgata. Man kommer aldri til «oppstandelsen

med Jesus», ikke til den nye fødsel, slik Peter vitner om det etter sitt fall og sin oppreisning: «Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, som etter sin store miskunn har gjenfødt oss til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde» (1Pet 1:3). Kan det være riktig? Naturligvis holder man alt for sant, vi har jo fasiten og er ikke som de første apostlene! Men ellers er alt såre likt. Vantroen er seg selv lik!

Men hvordan er det i vår tid? Det har vist seg så ofte, når en ny veksel har begynt, da har det ofte skjedd blant dem som mente seg å være Jesu «disipler», dem som har tatt en bestemmelse for Jesus og som har vandret som kristne, kanskje lenge, at det gikk opp for dem: Vi står utenfor! De kom inn i Guds lys, og var ikke gjenfødt. Når de så møter den oppstandne og blir født på ny, ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud (Joh 1:13), og de har kommet til en «oppstandelse med Jesus» (slik det så talende uttrykkes i noen sammenhenger), da har de et gledesbudskap til sine medvandrere – tror de, eller håper de. Men så blir det ofte ikke slik! Dette budskapet blir bare mottatt med vantro, som løst snakk.

– Jeg fikk «se» det som jeg hadde visst hele livet, sa forkynneren og bibellæreren Øivind Andersen, men da jeg kom hjem og fortalte det, ville de ikke ta imot det, de reagerte voldsomt. →

Når du har opplevd noe så forunderlig rikt, og du kommer og forteller det, og så tar de ikke imot det. Du kan nærmest se det på dem når du sier det, at de betrakter deg som en som bare er «overspent» eller «overåndelig». – For vi har jo fasiten og har alltid trodd vi er gode nok. Kom ikke her med falsk lære! Men så har de det bare i hodet.

Det er sørgelig at det er slik. Men sannheten må forkynnes også for disse. Alle «disipler» som ennå ikke er gjenfødt, må få høre det, uansett hva det måtte koste. Sannheten må sies, uansett hvilken reaksjon det medfører. Det er trist når den største motstanden kommer fra dem som kaller seg kristne, og spesielt tragisk er det hvis det dreier seg om dem som regner seg selv for å være bibeltro.

Carl Olof Rosenius (1816-68) regnet martyrene på sin tid til 10 millioner, de som den katolske kirke hadde tatt livet av. Snart ble også den lutherske kirke forfølgere av levende kristendom i større eller mindre grad. Vi kan her tenke på konventikkelplakaten for eksempel. Det var som regel presteskapet som viste mest opposisjon og som ble de største motstanderne av «oppstandelsestroen», om vi kan si det slik.

Jesus åpenbarte seg for disiplene som den oppstandne. De fikk en levende tro, en tro som skulle koste dem livet.

Er det annerledes i vår tid? Kanskje kan vi svare på det ved å bruke prosten Lars Levi Læstadius (1800-61) som eksempel. Hans prekener

før og etter hans gjenfødelse var, rent bokstavelig talt, ganske så like. Han hadde den rette kunnskap også før sin omvendelse. Han talte rett og sant. Men talene hans fikk en helt annen og sterkere farge etterpå. Det var det hele, men det var alt! For nå ble det Åndens farge!

Ja, hvordan skal vi beskrive forskjellen, før og etter, når Den Hellige Ånd har tatt bolig i et menneske? Det blir en ny fargetone, med en annen «klang», ja, et nytt liv! Det er dette nye livet som vekker motstand og uvilje.

I stedet for manglende liv flyr noen til sakramentalisme, enkelte preker mer om dåpen eller nattverden, mens andre blir flittige syndsbekjennere i en daglig omvendelse, svært samvittighetsfulle, men likevel uten den nye fødsel. En del flyr til karismatikk og følelser. Atter andre står utenfor fordi de ikke en gang tar Bibelens ord på alvor. Avveiene er i sannhet mange.

Én ting vet vi sikkert ut fra Jesu undervisning. Når Den Hellige Ånd kommer, skal han overbevise verden om synd og om rettferdighet og om dom: «Om synd, fordi de ikke tror på meg» (Joh 16:9). Den Hellige Ånd er en dom over vår tro, vårt liv og vår rettferdighet. Men han vil gi et levende håp født av Gud. Når Jesus kommer til oss som den oppstandne og gir oss sin fred – det er påske!

Jesus sa etter oppstandelsen: «Vær ikke vantro, men troende!»

Hjertets tempel

Av Erling Ruud

Et rent hjerte

«Det er som jeg har spist solskinn», sa en student da han var blitt omvendt. Og en annen ung mann avla dette vitnesbyrdet: «Det er et stort smil inni meg». Slik er det når vi har levd i syndens mørke og kommer inn i Guds lys.

Kristne unge blir i Bibelen lignet med duggen ved soloppgang. Duggdråpen eier ikke lys i seg selv, men er den vendt mot lyset, da kan den stråle og glitre og gjenspeile fargene i soloppgangen og lyset fra himmelen. Det er solen som kan forvandle denne ubetydelige vanndråpen så den blir som en funkende diamant.

Når vi ber slik at vi legger hjertet vårt åpent for Jesus, da får vi nok se mye stygt der inne. Kanskje mer enn vi visste om. Men Jesus renser hjertet når vi ber ham om det. Akkurat som solen renser vannet og dreper bakterier med kraften av strålene, slik renser Jesus hjertet og dreper det som er urent.

Et rent hjerte er et hjerte som er vendt mot Jesus som et speil. Alt det vi hører og leser og ser, lager et bilde inne i hjertet. Og det er mye som vil lage urene og stygge inntrykk i oss, derfor trenger vi å høre og lese om Jesus. Og særlig trenger vi å be til ham, slik at han kan gi oss sitt bilde i hjertet. Et rent hjerte kan gjenspeile Jesu bilde. «Men vi som med utildekket ansikt ser Herrens herlighet som

i et speil, vi blir alle forvandlet til det samme bilde, fra herlighet til herlighet, som av Herrens Ånd» (2Kor 3:18).

Gullnøkkelen

For vel hundre og femti år siden levde en gammel organist i en tysk by hvor kirken hadde et verdensberømt orgel. Da organisten sluttet, fikk han en gullnøkkel til orgelet og ble bedt om å passe på det. En dag kom en ung mann og ba om å få spille på orgelet. Han måtte be og overtale den gamle organisten lenge før han endelig fikk lov. Men da han hadde spilt en stund, ble organisten imponert og spurte om navnet. Det var Felix Mendelssohn-Bartholdy (1809-47). Da sa den gamle: «Mesteren er her, og jeg ville ikke gi ham nøkkelen».

Gud sier: «Min Sønn! Gi meg ditt hjerte, og la dine øyne ha lyst til mine veier!» (Ordspr. 23:26). Gud, som har skapt oss, og som er vår rette far, vil ikke ta vårt hjerte med makt. Han vil ikke tvinge et eneste menneske til å tilhøre ham. Han har overlatt til oss å bestemme selv hvem som skal bo i vårt hjerte. Derfor ber han oss om å gi ham vårt hjerte. Og hjertets gullnøkkel er vår egen vilje.

Jesus ville ikke tvinge den syke og hjelpeløse mannen ved Bethesdammen til å bli frisk. Derfor spurte han: «Vil du bli frisk?» Jesus vil gi oss det største og beste av alt. Han vil gi

Kjenner du noen

som vil ha glede av å motta «Lov og Evangelium»? Bladet er gratis og kommer med 10 nummer i året.

Hensikten med det er først og fremst oppbyggelig, det vil si at vi gjerne vil dele Guds ord med våre lesere. Det er mange ord og mye informasjon i vår tid, men liten plass for og lite stillhet til det som betyr mest: å høre og lese Guds ord til frelse!

Det er med stor sorg vi ser på den stadig økende verdsliggjøring og ugudelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil gi bladet til noen du kjenner, send navn og adresse til ekspedisjonen:

Lov og Evangelium
v/Fredrik Heian,
Elvedalsvegen 175,
3158 Andebu,
på sms: 901 94 758
eller e-post:
fredrik_heian@hotmail.com

Så vil han sende disse personene et nummer av bladet, med vedlagt brev og spørsmål om de ønsker å bli abonnenter. Vi har inngått svarsendingsavtale med Posten som gjør at de som ikke vil motta bladet videre, kan returnere svarbrevet, uten at det koster dem noe.

oss et nytt liv og et nytt hjerte. Men bare hvis vi selv vil.

Når vi gir Gud vårt hjerte, da gir han oss lyst til Guds veier. Slik gjør Mesteren alt nytt når han bare får hjertets gullnøkkel.

En kilde i hjertet

Vi sier om et hjertegodt menneske at det har hjertet på rette sted. Det betyr egentlig at hjertet er innviet til Gud.

En gutt var blitt operert for en hjertefeil. Dagen etter operasjonen kom en lege på visitt. «Var det du som opererte meg?», spurte gutten. «Nei», svarte legen, «men jeg stod og så på».

«Så du Jesus i hjertet mitt da?», spurte gutten. Vi kan nok smile av et slikt troskyldig spørsmål. Men faktum er at det nettopp er i hjertet vårt at andre kan se Jesus. Folk kan se at vi har Jesus i hjertet når de ser at vi er snille og gode mot hverandre.

Dette er meningen med 1Joh 4:12: «Ingen har noensinne sett Gud. Dersom vi elsker hverandre, da blir Gud i oss, og kjærligheten til ham er blitt fullkommen i oss». Jo mer vi takker for at Gud elsket oss, slik at han gav sin Sønn i døden for oss, jo mer får vi av kjærlighet i hjertet vårt.

Vår natur er slik at vi helst bare tenker på oss selv. Gud gir oss en ny natur med nye tanker og en ny lyst til å være gode og gjøre godt. Når vi blir mint om å vise andre godhet, da sprudler kjærlighetens kilde i vårt hjerte.

Fra «Gnisten» – andaktsbok for unge, Luther Forlag, Oslo 1981

De hadde «sett og hørt»

Av Tormod Vågen

«Men Peter og Johannes svarte dem: Døm selv om det er rett i Guds øyne å lyde dere mer enn Gud! For vi kan ikke la være å tale om det vi har sett og hørt.»

Apg 4:19-20

Det er gripende å se vitnetrangen og det mot som de første disiplene legger for dagen etter pinse. Deres vitnesbyrd er blitt så inderlig sammenbundet med det de er. Når det tidligere i kapittelet står: «Og de kjente dem igjen, at de hadde vært sammen med Jesus», så er det vel tenkt på deres ytre. Men hele deres ferd viser at ordene også gjelder deres sinnelag og oppførsel. Jesu bilde hadde preget seg inn i deres sjel, og de var lik ham i deres måte å være på.

I ordet her forteller de selv hvorfor de går så frimodig fram både i vitnesbyrd og tjeneste. Det ligger en stor opplevelse til grunn. De har «sett og hørt». De må la sin store opplevelse få luft.

Mange av oss klager over liten frimodighet og så lite mot til å vitne. Vi skylder på mange ting. Men dypest sett ligger vel grunnen her: Vi har opplevd for lite. Munnen flyter ikke over, fordi hjertet ikke er fullt.

Jesus er ikke lenger legemlig på jorden. Men han er her virkelig og personlig i sitt ord og i sin Ånd. Når sjelen gjennom ord og bønn blir løftet inn i samlivet med den herliggjorte frelser, da våkner vitnetrangen også i dag. Da blir den nye sang lagt i vår munn. Vi må

syngre, for sangen er lagt der av Gud. Vi må vitne, for Jesus Kristus er vår mest dyrebare eiendom.

Det er disipler som har «sett og hørt» som både verden og den kristne forsamling trenger i dag. De kommer som et friskt pust fra den evige verden til vår materialistiske slekt.

Fra andaktsboken «I kongens nærhet», Lunde Forlag, Bergen 1952

Lyset

La Jesus tenne et lys i ditt hjerte nå i dag. I denne stund han brenner for den store sak. Du blir ikke populær om du velger Jesus her. Men din Frelser kaller deg, og har deg kjær.

Kor:

Ta imot Jesu lys i dag. Det skinner klart fra hans kors på Golgata. Det er nok for meg. Det er også nok for deg. Jesus sonet all vår synd – Halleluja!

Takk, kjære Frelser, du elsker hver synder nå i dag. Det er av nåde at du tar deg av vår sak. Takk for lyset skinner klart. Takk for at du kommer snart. Hold meg rede, kjære Gud, til livets slutt!

Lina Melås

En liten misjonær

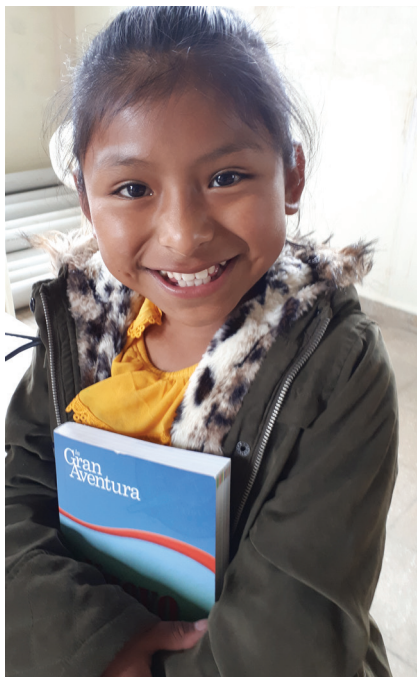
Av Marit Gangås

Hun hadde samlet barna til møte i gata der hun bor, en liten landsby utenfor byen Sucre i Bolivia. Den heter Pampa Aceituno. I denne landsbyen driver «Såmannen» (Lekmannsmisjonen) arbeid, og evangelist René har arbeidet der i flere år.

Kiara heter hun og er ni år gammel, eldst av tre søsken. Hun ble døpt sammen med søstera for et og et halvt år siden i Såmannens lokaler i Sucre. Da fikk hun en Bibel av fadrene sine, René og kona Pastora. Den bruker hun flittig. En søndag vi skulle dit på møte, møtte vi Kiara med Bibelen sin. Jeg fikk høre

etterpå at hun hadde samlet barna til søndagsskole før møtet på ettermiddagen. Det kan komme opp til 15-20 barn. Da deler hun dem i to grupper og får hjelp av søstera si, Aylin, som er åtte år. Moren forteller at hun ved en anledning hadde laget 20 spørsmål fra Bibelen som barna skulle prøve å svare på. En gang kom det så mange barn at hun ropte på faren sin og ba om hjelp. Han heter Alberth og er blitt så glad i Husandaktsboken av Rosenius, som Såmannen har gitt ut på spansk, at han har den liggende under hodeputen sin for å lese i den før han går på arbeid.

På et møte vi var, fikk vi høre om en trist hendelse i bygda der Kiara bor. Få dager tidligere hadde et kraftig tordenvær gått over stedet. Det rammet ti personer som var ute på et jorde og arbeidet. Lynet slo plutselig ned. En familiefar ble drept og alle ble slått til jorden, men de andre berget seg, selv om noen ble skadet. Det var en av de nye medlemmene i forsamlingen som fortalte oss dette, og ba om forbønn for dem. Hun hadde besøkt dem for å vitne om Jesus og invitere dem til møte kommende søndag. Det er rørende å se omsorgen som de har for hverandre når noe som dette skjer. De hjelper både med mat og klær, selv om de er fattige og kunne trenge alt selv. Moren i den familien som ble rammet, sitter nå alene med ansvaret for åtte barn i

En liten misjonær, Kiara

alderen et halvt til 18 år. Moren kan ikke lese og skrive, og hun er heller ikke vant til å stelle med penger. Det var mannen som tok seg av dette. Eldste dattera, som også har en baby, vil nok hjelpe henne en del.

Neste søndag kom mora med hele barneflokken til møte. De hadde aldri vært på en slik samling tidligere, og det var tydelig at dette var noe fremmed for dem. De vil gjerne tro på Jesus, men deres hedenske tradisjoner henger ennå fast i dem. De trenger derfor mye forbønn slik at de kan lære Jesus å kjenne.

Dåpsdagen til lillesøster Belén.

Aylin, søster til Kiara.

Ja, her er mye nød. Den største nøden også i Bolivia, er syndenøden. Men Jesus som er synderes venn, vil gjerne hjelpe.

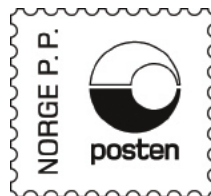
På siste møtet før vi reiste derfra, da Belén, lillesøstera til Kiara ble døpt, fikk Ingar et brev fra Kiara. Der spør hun om det er mulig å få en tavle og noen tusjer til søndagsskolearbeidet.

Kanskje har hun «arvet» noe av iveren fra besteforeldrene sine, Victoria og Primo. Det er de som har vært ildsjelene i arbeidet helt siden starten, og som har gitt tomt til møtelokalet som Såmannen er med på å bygge i landsbyen deres.

Vær gjerne med og be for Kiara og familien hennes. Tenk om hun fikk være et vitne for disse farløse barna også!

En bearbeidet og forkortet versjon har stått i barnebladet «Nøkkelen»

Foto: Ingar Gangås

Returadresse:
Lov og Evangelium
Elvedalsvegen 175
3158 Andebu

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseendring!

Pinsedag

Av Carl Fr. Wisløff

«Jesus svarte og sa til ham: Om noen elsker meg, da holder han mitt ord, og min Far skal elske ham, og vi skal komme til ham og ta bolig hos ham. – Men talsmannen, Den Hellige Ånd, som Faderen skal sende i mitt navn, hans kal lære dere alle ting, og minne dere om alt det som jeg har sagt dere.»

Joh 14:23;26

Hvorfor har kirkens fedre valgt akkurat dette ordet som prekentekst på pinsedag?

For pinsedag – det var jo den dagen da Ånden kom ned over apostlene i et veldig vær; tunger av ild satte seg på apostlenes hoder, og de talte Guds ord med kraft. Alle hørte Guds ord i sitt eget tungemål! Tre tusen mennesker ble døpt på samme dag!

Veldige hendelser! Og så leser vi på pinsedag den stillferdige teksten som vi har for oss. Er det ikke litt underlig?

Jeg tror ikke det. Teksten passer i virkeligheten veldig bra.

Hva er pinse? Det er den festen i kirkeåret da vi særlig skulle tale om hva Ånden gjør. Skal vi da bare tale om svære hendelser. Vil pinse si at tunger av ild og tale i tunger er de viktigste tegn på at Ånden kommer?

Vår tekst i dag handler om å elske Jesus og gjøre hans vilje. Troen og kjærligheten er det store tema på pinsedag.

Min Far og jeg skal komme og ta bolig hos dere, sier Jesus. Det er Åndens gjerning. Den Hellige Ånd forklarer ordet om Jesus for oss og minner oss om hva han har sagt. Ånden gjør Jesus stor for oss (Joh 16:14). Han gir hjertet kraft og evne til å tro på ham. Ja, troen og kjærligheten, det er Åndens gjerning – og den skjer ved evangeliet om Jesus.

Store og spesielle ting kan skje i Åndens kraft når og hvor Herren vil. Vi takker ham når det skjer. Men da skjer det til ære for Jesus, ikke for oss.

*Utdrag fra «Daglig brød»,
Lunde Forlag, Oslo 1981*